

Menneskeheden står ved en skillevej

Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouches åbnings-tale ved LaRouchePAC's konference i New York, 28. maj 2016, i anledning af »Memorial Day«

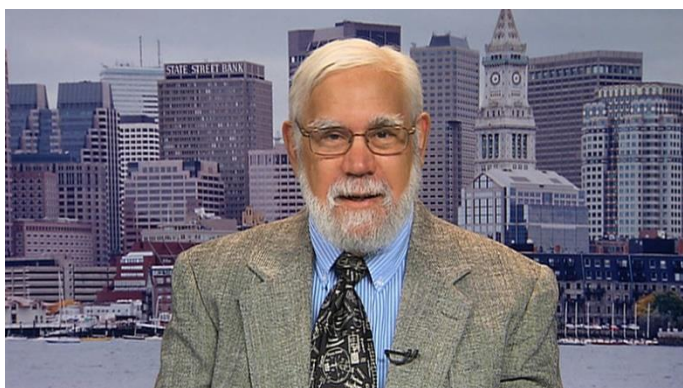
Helga Zepp-LaRouche: Hallo. (klapsalver). Kære medlemmer af LaRouchePAC, Schiller Institutets gæster, kære venner, det er min store glæde at tale for jer i dag. Og idet vi taler om og tænker på de soldater, der døde i krige, vil jeg gerne understrege, at, i en tid med atomvåben burde det stå enhver person på denne planet klart, at krig ikke længere kan være en mulighed til løsning af nogen som helst konflikt. For, skulle det komme til det utænkelige, at der kom en udveksling af atomvåben – ja, der er i dag nogle teorier om, at man kan få en begrænset atomkrig – en regional atomkrig, der kan vindes. Men jeg tror, at enhver, der har undersøgt sagen lidt mere i dybden, som for eksempel at læse, hvad Ted Postol har skrevet, der uddybende har argumenteret for, hvorfor noget sådant som en begrænset atomkrig ikke findes, og ikke kan findes. Af den simple grund, at enhver, der antager dette, overser den fundamentale forskel mellem en konventio-

nel krig, hvor målet er at slå fjenden, afvæbne ham og så stoppe krigen; men, med anvendelse af atomvåben ligger det i en sådan krigs logik, at, når den først begynder, så vil alle eksisterende våben blive brugt, og de vil blive brugt omgående. Og skulle det komme dertil, ville det betyde civilisationens omgående udslettelse.

Og jeg tror, at dette blev klart forstået på højdepunktet af den Kolde Krig. Man havde MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), hvor det stod helt klart, at vi enten overlever sammen, eller også dør vi sammen. Men MAD-doktrinen er blevet udhulet gennem temmelig lang tid; for nu har man alle mulige scenarier med ideen om at vinde krigen ved at have smartere, mindre, smidigere, mere anvendelige, mere præcise atomvåben og affyringssystemer, og at man derfor kan bruge dem. Men dette udgør nu en dødbringende fare for civilisationen.

Vi har i temmelig lang tid advaret om dette. Vi lavede en film ved navn »Ingen overlevende«.¹ Vi holdt mange taler om det, og vi, sammen med få andre mennesker, næsten var som dem, der råbte alene i ørkenen. Men nu i løbet af de seneste par uger har der været et pludseligt udbrud af bevidsthed hos mange mennesker, der nu taler

Missilforsvarsekspert Ted Postol siger, at det, Obamaregeringen gør, skaber en betydelig, national sikkerhedsrisiko.

¹ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4201>

offentligt og advarer om, at tingene er gået fuldstændigt agurk.

Vi står på kanten af atomkrig

Alt dette finder sted over for flere akutte, strategiske kriser: én på den russiske grænse i Østeuropa; den anden i Sydvestasien; endnu én omkring Korea; og atter igen en anden omkring Det sydkinesiske Hav. Hver af disse konflikter kunne blive udløsermekanismen for en global atomkrig. Og folk flipper virkelig ud, for det forestående NATO-topmøde, der vil finde sted i begyndelsen af juli i Warszawa, er planlagt til at manifestere alle mulige former for forandringer, som at flytte fire store bataljoner med 1000 tropeenheder i hver ind i de baltiske lande; som, på dagen, hvor dette julitopmøde finder sted, da at forbinde den nyligt installerede BMD-komponent (ballistisk missilforsvar) i Rumænien med krigsskibene af Aegis-klassen, som allerede er deployeret i det baltiske område og i Sortehavet og andetsteds. Og dette er nu i færd med meget hurtigt at nå til et punkt, hvor Rusland har sagt, at de ikke kan tolerere en fortsat opsætning af dette ballistiske missilsystem, fordi det tydeligvis er rettet mod Rusland, og det tilsigter tydeligvis at ødelægge Ruslands gengældelsesevne, og det har aldrig, hvad der ellers altid har været påskuddet, det har aldrig været rettet mod den angivelige missiltrussel fra Iran.

General Leonid Ivashov har sagt, at det, vi nu ser, er klare skridt som forberedelse til krig

Stephen Cohen, professor i russiske studier og politik ved New Yorks Universitet og Princeton, har udtalt, at den militære opbygning i det østlige Europa sker i den hensigt at lancere en krig mod Rusland.

Allerede for to eller tre år siden har det russiske militær fremstillet videoanimationer, der viser, at de systemer, der nu er installeret i Polen, i Rumænien, i Bulgarien, i Spanien og på disse krigsskibe, i virkeligheden er tiltænkt at skulle ramme Rusland. Men især efter, at man har indgået en aftale mellem P5+1, med Iran, og som hæmmer faren for missiler, der kommer fra Iran, findes et sådant påskud ikke længere. Det er nu blevet bemærket af sådanne personer som professor Stephen Cohen fra New Yorks universitet, at dette meget klart har til hensigt at lancere en krig. En anden, meget betydningsfuld taler fra Rusland, general Leonid Ivashov, sagde, at det, vi nu ser, er klare skridt som forberedelse til krig.

Det er meget signifikant, at, selv i Tyskland skrev i sidste uge en person, som jeg vil karakterisere som en urokkelig atlanticist, en person, der absolut hører til

mainstream-etablissermentet; han skrev en meget vigtig artikel i den konservative avis *Die Welt* med titlen, »Ingen protokol vil frelse os fra atomkrig«. Og dér taler han om moderniseringen af atomvåben; den kendsgerning, at de angiveligt skulle være færre i antal, selv med dette må man sige, at Obamaregeringen har reduceret færre atomvåben fra lageret, end nogen anden regering efter den Kolde Krig har gjort, og tempoet for reducere har været betydeligt faldende. Det, som denne Michael Stürmer bemærker, er, at folk ikke bør antage, at fordi disse atomvåben bliver færre og mindre, så er det gode nyheder. Tværtimod, det giver mere grund til at være bekymret; for den blotte idé om, at disse våben er anvendelige, sænker tærsklen for, at de rent faktisk vil blive brugt. Og så siger han, at problemet er, at under den Kolde Krig havde militæret og den politiske ledelse en meget klar forståelse af, hvad Gensidigt Garanteret Ødelæggelse ville sige, nemlig tilintetgørelsen af hele menneskeheden. Men nu har vi nye generationer af både politisk og militært lederskab, der ikke engang ofrer det nogen opmærksomhed længere. Og han sagde, at alle disse næsten fatale hændelser, der næsten dagligt finder sted enten i Det baltiske Hav eller i Sortehavet, eller i Det sydkinesiske Hav, de ville, i tidligere tider, have fået alarmklokkerne til at lyde med den størst mulige larm; for folk ville have indset, hvor hurtigt en sådan utilsigtet næsten-hændelse kunne føre til den globale krig. Andre udtalelser i løbet af de seneste måneder har gjort det meget klart, at både NATO's og Ruslands system konstant står på affyr-ved-varsel, og derfor er den faktiske beslutningstid på begge sider, som enten præsidenten for USA, eller i et sådant tilfælde, den russiske præsident, har, omkring 3 til 6 minutter, i heldigste fald en halv time. Så vi sidder på randen af et potentielt Armageddon (Dommedag), som folk, hvis de bare ville tænke over det, virkelig ville gøre alt for at stoppe.

Der er netop nu en stor bevidsthed om dette. Der var en høring i det amerikanske Senat, hvor senator Feinstein kommenterede den kendsgerning, at USA nu har forpligtet sig for 1 billion dollars over de næste årtier, til modernisering af atomarsenalet, inklusive de taktiske atomvåben, B-61-12, der for det meste er deployeret til Europa; det gør ideen om at bruge disse våben mere inden for rækkevidde, og alene det er fuldstændig umoralsk pga.

den implikation, at det kunne føre til civilisationens udslettelse.

Vi har en lignende situation som i Europa netop nu i Det sydkinesiske Hav. Der er en masse propaganda om, at Kina angiveligt aggressivt tager land. Dette kunne ikke være fjernere fra sandheden. Det eneste, som Kina gør, er, at de installerer nogle installationer på nogle af disse øer, som de rent historisk har gjort krav på siden det 9. århundrede, og som alle andre lande i området, Filippinerne, Thailand, Vietnam; de har alle gjort det samme i lang tid. Ikke et eneste skib, et lastskib, er blevet forhindret i at sejle. Så hele dette argument om, at dette er en krænkelse af sejladsfriheden, som er blevet fremsat af USA, er simpelt hen ikke sandt. Alle hændelserne har været forårsaget af amerikanske skibes krænkelse i disse øers 12-milezone, eller af overflyvninger; dette er ligeledes et brud på bestemmelserne for sådan opførsel.

Et spørgsmål om hensigt

Så vi står virkelig helt ude på kanten; og jeg må sige, at jeg fik en uhyggelig følelse, da jeg fik rapporter om, at Obama, før han tog til Hiroshima, ikke alene ikke undskyldte for at have kastet disse bomber over Hiroshima og Nagasaki, som der i realiteten ikke forelå nogen begrundelse for. Det var ikke det, der reddede en million amerikanske soldaters liv, hvilket var den officielle fortælling fra Trumanregeringen. Det var meget velkendt, at Japan allerede havde forhandlet en løsning og kapitulation med Vatikanet; så nedkastningen af bomberne over Hiroshima og Nagasaki var simpelt hen for at etablere princippet om *Schrecklichkeit*, (skræk og rædsel); at demonstrere over for Sovjetunionen på det tidspunkt, hvad atomvåbnenes magt ville blive.

Så Obama fremkom ikke med nogen undskyldning, hvilket allerede er sigende; men i et interview med japansk Tv sagde han, da han blev spurgt, hvad han mente om denne bombenedkastning over Hiroshima, »Jamen, jeg har nu været præsident i syv et halvt år, og da jeg selv har været præsident i krigstid, kan jeg godt forstå, at præsidenter, under sådanne omstændigheder, kunne være tvunget til at træffe sådanne beslutninger«. Jeg tror, folk hellere må se at vågne op til den virkelighed, vi står i.

Vi har ingen grund til at gå i krig. Rusland er ikke aggressiv; tro ikke et øjeblik på det. Hvert skridt, som Rusland har taget, især efter indsatsen for at trække Ukraine ind i en associeringsaftale med EU, hvilket var begyndelsen til Ukraine-krisen; hvilket igen var uacceptabelt, fordi Janukovitj på det tidspunkt flygtede fra og forlod, og reagerede så stærkt på, EU-topmødet, fordi han indså, at dette ville have givet NATO kontrol over Ukraine. Det ville have åbnet det russiske marked for alle EU-produkter, hvilket var uacceptabelt for Rusland. Så han annullerede aftalen.

Så udløste man Maidan imod den ukrainske regering. Dernæst havde man kuppet fra 21. februar 2014, som var et kup, der gennemførtes af nazister, og alle vidste, at de gik tilbage til traditionen efter Stepan Bandera. Og det

Tidligere generalstabschef, Martin Dempsey, har mange gange advaret om faren for, at USA skal gå i Thucydides-fælden.

gik Vesten så med på. Dette førte til de frygtelige forhold inde i det østlige Ukraine; og som en reaktion på alt dette, annekterede Rusland så Krim. Folk, der siger, at Rusland var aggressiv, da det tog Krim, har uret; for Rusland reagerede på hvert eneste skridt, ligesom Rusland reagerede på hele løftebruddet; de løfter, man gav Gorbatsjov, men også andre personer, på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, og som gik ud på, at NATO ikke ville udvide sine tropper til Ruslands grænser. Dernæst havde man de farvede revolutioner, sanktionerne, og alt dette er korrekt blevet karakteriseret af Rusland som værende former for en hybridkrig, der allerede foregår; og som ultimativt tilsigter regimeskift i Moskva. Som Madame Albright og den tidligere tyske, grønne udenrigsminister Joschka Fischer sagde på et tidspunkt, så har Rusland et alt for stort territorium og for mange råmaterialer; som om man kunne tillade, at landet udvandt disse råmaterialer helt alene.

At undgå krig

Den samme form for geopolitisk plan om regimeskift eksisterer i virkeligheden også mod Kina, hvilket jeg ikke vil gå i dybden med nu; det kan vi gøre under diskussionen, hvis folk ønsker det.

Men det, jeg siger, er, at hverken Rusland eller Kina er aggressive. Tro ikke på disse medieløgne, som er en del af propagandaen forud for krigen. Faktisk er det stik modsatte sandt. Kina har indledt en politik, der går ud på at undgå krig; og det er faktisk det eneste perspektiv for overvindelse af geopolitik, der er blevet fremlagt. Tilbage i september 2013, da Xi Jinping i Kasakhstan annoncerede Den Nye Silkevej, så var dette en politik i traditionen efter den gamle Silkevej, der for 2000 år siden, under Handynastiet, var en udveksling af varer, af kultur og af ideer. Det førte til en enorm forøgelse af rigdom i alle de nationer, der var en del af Silkevejen på daværende tidspunkt; og det, som Kina nu tilbyder med Den Nye Silkevej, vil gøre nøjagtigt det samme.

Dette projekt, der nu er næsten tre år gammelt – til september vil det være tre år siden det påbegyndtes –

involverer allerede nu 70 lande, hovedsageligt i Asien, langs med den gamle Silkevej; men det rækker nu også ud til landene i ASEAN, til Iran, til Afrika, til Egypten og til Indien. Dette er nu et projekt, der forfølger et ganske andet princip. Det er ikke den transatlantiske sektors kasinoøkonomi; men det er ideen om at bygge infrastruktur og at have et banksystem, der er tilknyttet det, og som ikke investerer i højrisikospekulation, men som sørger for de nødvendige kreditter til løsning af den utrolige mangel på infrastruktur, der har været resultatet af IMF's og Verdensbankens politik, som med overlæg nægtede tredjeverdenslande adgang til kredit til infrastruktur.

Politikken med Den Nye Silkevej og banksystemet, som er tilknyttet det, AIIB, Den Ny Udviklingsbank og den nye Shanghai Samarbejdsbank, der netop er blevet oprettet, og også den Maritime Silkevejsfond, Silkevejsfonden, SAG-landenes Bank, de sydasiatiske lande; alle disse banker repræsenterer en totalt anden model for bankaktivitet og økonomisk samarbejde. De har inviteret USA til at deltage. Xi Jinping har gentaget sagt, at dette er et åbent koncept for alle lande på planeten. Vi ønsker (siger Kina) et win-win-perspektiv, hvor Kina naturligvis har sine fordele; men alle andre lande har også deres egen fordel, hvis de deltager.

Problemet er Det britiske Imperium

Hvor kommer så denne krigsfare fra? Hvorfor går USA, og EU og Storbritannien, ikke ganske enkelt med? Jamen, problemet er Det britiske Imperium. Problemet er, at USA i realiteten styres af den idé, at der skal være en unipolær verden, der styres på basis af det særlige forhold mellem Det britiske Imperium og USA. Ulykkeligtvis har præsident Obama fuldstændig købt denne idé, der rent faktisk er en fortsættelse af den neokonservative politik, som blev fremlagt af sådanne personer som Wolfowitz og Perl allerede i slutningen af 1990'erne. De kaldte det Projektet for et Nyt Amerikansk Doktrin. Det handler om ideen om, at, med Sovjetunionens kollaps, så er der kun én supermagt tilbage, og denne supermagt har grundlæggende set ret til at deployere militær over hele planeten; at denne supermagt ikke vil tillade nogen nation eller gruppe af nationer at overhale USA med hensyn til økonomi, politik eller militærmagt.

Problemet er, at denne unipolære verden i realiteten ikke længere eksisterer. For Kina er ved at komme frem, og hele Asien er ved at komme frem. Kina producerer allerede mange flere højteknologi-varer, end USA gør. De producerer flere videnskabsfolk og flere ingeniører. De er simpelt hen langt mere fremtidsorienterede, som man kan se af det helt fantastiske rumprogram, som Kina har, alt imens NASA er blevet afmonteret. Problemet er, at det ikke kun er Kina, der er ved at komme frem; men mange lande i Asien er ved at komme frem. Indien f.eks.; Indien har verdens største, økonomiske vækstrate, omkring 8 %. Andre lande har totalt engageret sig forpligtende til at blive moderne middelklasselande i år 2020 eller 2025, såsom Malaysia; eller sågar Etiopien ønsker meget snart at blive et normalt, udviklet land. Dette er ved at ske, og man kan ikke standse ønsket om udvikling hos alle disse lande på kloden.

Problemet er imidlertid, at den transatlantiske sektor står foran at eksplodere rent finansielt. Man har netop afsluttet G7-mødet. G7 består angiveligt af de mest økonomisk betydningsfulde lande, eller det er, hvad de tror. I virkeligheden er deres indflydelse skrumpende; så selv den tyske tabloid, *Bild Zeitung*, der læses af 8 millioner mennesker hver dag, havde en overskrift, der sagde, at G7-mødet var mødet mellem de syv små dværge. Det var en korrekt karakteristik, og den eneste fornuftige person ved dette G7-møde var, til stor overraskelse, den japanske premierminister Abe. For han kom til mødet efter et besøg i Sotji, hvor han havde mange møder med præsident Putin og indgik mange, mange økonomiske aftaler; om gas og olie i Ruslands fjerne østlige område, og mange lignende projekter, som han indgik aftale om, på trods af enormt pres fra Obamaregeringen om ikke at gøre det. Han kom til topmødet og sagde, "Hør, vi må diskutere den kendsgerning, at det vestlige finanssystem står foran en krise som i 2008", Lehman Brothers-krisen.

Problemet var, at han talte for døde øren. Obama sagde, nej, det er udelukket, vi befinder os i et økonomisk opsving. Så slutkommuniket fra dette topmøde lød, at opsvinget fortsætter, og vi har det alle fint. Intet kunne imidlertid være fjernere fra sandheden. For hvis en af disse for-store-til-at-lade-gå-ned-banker går ned nu, så kunne hele systemet fordampe. Vi har i øjeblikket den latterlige debat om helikopterpenge. Det handler om den idé, at centralbankernes sidste udvej er at printe elektroniske penge, ligesom at kaste pengesedler ud fra helikoptere over byer, for at forhindre et krak i at ske, og som var Ben Bernankes vanvittige idé for mange år siden, som de nu vil gennemføre.

De har negative rentesatser. De udsteder hundredårige obligationer. Hvis man ønsker at forære bankerne en gave, så skal man bare købe hundredårige obligationer, for hvad der vil ske med denne obligation om hundrede år er en stor illusion. Den vil fordampe, ikke eksistere; og hvis man sælger en sådan obligation, før den hundredårige løbetid er udløbet, vil man miste mange penge på det. Det er altså et totalt svindelnummer for at forsøge at få folk, der har opsparinger, til at investere i bankmaskinen. Det faktum, at folk faktisk køber disse obligationer, viser, at tilliden til markedet virkelig er skrumpet ind til et afgrundsdybt punkt.

To modsatrettede politikker

Dette er den virkelige krigsfare. For man har folk i den transatlantiske verden, der er absolut fast besluttet på ikke at tillade Asien at komme frem; som står for at begå præcis den fejltagelse, som den tidligere generalstabschef, general Dempsey, har advaret om mange gange, nemlig at gå i Thucydides-fælden. Det handlede om konflikten mellem Sparta og Athen i det gamle Grækenland, hvor den ene sides frygt for den anden sides fremkomst førte til den Peloponnesiske Krig og sluttelig til ødelæggelsen af Det græske Imperium. Grækenland har aldrig genvundet den betydning, det dengang havde. Dempsey har advaret om, at USA ikke måtte begå den samme fejltagelse; men det er præcis, hvad der er ved at ske.

Der foregår i øjeblikket mange, mange forandringer i verden, som finder sted med et absolut hastigt tempo. Som jeg sagde, så er Japan netop nu ved at svinge over mod BRIKS-koalitionen, koalitionen omkring Silkevejen. Og selvfølgelig, hvis Japan nu har meget fine relationer til Rusland, så er det et godt skridt mod forbedrede relationer til Kina også. Den indiske premierminister Modi har netop været i Iran, og der aftalte han, sammen med præsident Rouhani og Afghanistans præsident Ghani, investeringer over mange år i Chabahar-havnens industrizone, som udgør en del af forlængelsen af Silkevejen fra Kina til Iran, og derfra videre til Indien og Afghanistan.

Den tidligere præsident, Karzai, havde allerede på en konference i New Delhi i marts udtalt, at den eneste måde at opnå fred i Afghanistan på var ved at gøre Afghanistan til et omdrejningspunkt for handel og forretningsaktivitet for den Nye Silkevejsforbindelse mellem Asien og Europa. Indiens præsident Mukherjee har netop været i Kina på et firedages besøg, hvor han også indgik mange, mange aftaler. Han holdt en smuk tale, hvor han refererede til det mangeårige, gamle kulturelle samarbejde og udvekslinger mellem Kina og Indien; og han sagde, »Hvis vore to nationer«, der er verdens største mht. befolkningstal, og som tilsammen udgør 2,5 mia. mennesker, »Hvis vore to nationer samarbejder, så er der intet, vi ikke kan opnå på denne Jord«.

Så vi har altså i øjeblikket to fuldstændigt modsatte former for politik. Man har den transatlantiske verden, der stadig frygter at miste sin unipolære kontrol, og som forbereder krig; folk i Europa flipper imidlertid ud over dette. Der foregår en stor diskussion om at afslutte sanktionerne; der var et møde i den franske Nationalforsamling, som stemte imod. Så sent som i går var der endnu et møde i Frankrigs Senat i en kommission, der også stemte imod sanktioner. Den italienske premierminister Renzi er imod sanktioner, og han skal i juni til det økonomiske topmøde i Skt. Petersborg; hvilket tydeligvis ikke er, hvad USA ønsker at se. I Tyskland er halvdelen (eller mere) af landet for en afslutning af sanktionerne; og lige nu indser folk, at de må træffe et valg. Vil de blive i krigsmaskinen i den transatlantiske verden, eller vil de gå over til de lande, der repræsenterer fremtiden?

Skillevejen

Vi står netop nu ved en historisk skillevej. Tro ikke, at denne hastigt skiftende situation vil vare evigt. Jeg tror, at beslutningen om, i hvilken retning, menneskeheden vil bevæge sig, vil blive truffet inden for de nærmeste uger; i juni måned, og ikke meget senere. Der er en krigsfare for denne sommer; folk taler om en fare for krig med Rusland for 2017. Der er udkommet en bog, skrevet af en neokonservativ, med denne titel. Folk er meget bekymrede for, at krisen i det Sydkinesiske Hav skal eksplodere i denne sommer, eller at den vil blive sat til at eksplodere. Jeg tror, der vil komme et punkt, hvor det ikke er muligt at vende om.

Så vi må virkelig tænke over, hvad der kan udgøre en løsning. Lad mig tilføje yderligere et problem. I Europa er vi virkelig i oprør i øjeblikket, fordi vi har en ind-

strømning af den største flygtningekrise siden afslutningen af Anden Verdenskrig. Sidste år kom der omkring 2 millioner flygtninge til Europa; i år forventes dette tal at blive noget mindre pga. det faktum, at EU nu udøver en morderisk politik ved at bruge Frontex' militære midler til at drive flygtningene tilbage – mange af dem drukner i Middelhavet – samt ved at indgå ekstremt beskidte aftaler med Tyrkiet og Saudi-Arabien om at hjælpe med at forhindre, at flygtningene kommer ind i EU; ingen fra EU bør tale mere om humanitære værdier, eller blot menneskelige værdier, når de udøver en sådan morderisk politik over for flygtningene. Men det turde være indlysende, at man ikke vil løse dette problem ved at bygge nye mure op omkring hvert land; det er alligevel enden for EU. Og heller ikke ved at bygge mure omkring EU's ydre grænser. Det, man derimod har brug for, er at eliminere den virkelige årsag til, at folk sætter livet på spil, med 50 % 's chance for, at de dør, for at komme til Europa; for de flygter fra krige og sult og andre katastrofer i Sydvestasien og i Afrika. I Sydvestasiens og Libyens tilfælde er det tydeligvis resultatet af amerikanske og britiske krige; NATO-krige, der alle byggede på løgne, og som har ført til en total eksplosion i Sydvestasien. Og i Afrikas tilfælde er det resultatet af 50 års fremkaldte dødsrater, pga. IMF's betingelsespolitik.

Der findes en løsning. Som jeg sagde, så arbejder Kina, Indien og Iran nu på at forlænge Silkevejen ind i Iran, ind i Afghanistan; og den indlysende idé er, at vi har behov for en Marshallplan/Silkevejs-fremgangsmåde over for hele det sydvestasiatiske område – fra Afghanistan til Middelhavet, og fra Kaukasus til den Persiske Golf. Vi må have en reel udviklingsstrategi for at overvinde ørkenen i denne region, gennem udvikling af nyt ferskvand; fredelig atomkraft til afsaltning af store mængder af havvand; vandførende jordlag; ionisering af atmosfæren. Vi kan gøre alting; disse lande, der engang var blomstrende kulturer, kan atter forvandles til blomstrende kulturer, der kan give den unge generation en fremtid. Og det er allerede på vej, fordi naboerne er hellegit til at gøre dette. Det eneste, vi behøver at gøre, er at overbevise USA og Europa om at gå med i en sådan Silkevejs-Marshallplan for Mellemøsten, og også for Afrika. Det ville være så let at fjerne fattigdom; det kan vi gøre på et halvt år! Intet menneske behøvede at dø af sult mere, for alle teknologierne eksisterer; og hvis man så bygger infrastruktur – havne, jernbanesystemer, vandveje, hovedveje og fødevareforarbejdning. Byg nye byer; byg avancerede teknologier i alle lande i Afrika og i Sydvestasien. Det kunne vendes omkring på nogle få år, og om en eller to generationer kunne disse områder blive lige så udviklede som USA eller Europa var i '70'erne. Jeg vil ikke sige, som de er nu, men som de var i '70'erne.

Bevarelse af den menneskelige identitet

Så hvorfor går vi ikke frem i denne retning? Der findes ingen god grund til det. Vi vil miste vores identitet som menneskelige væsner, hvis vi ikke gør det. Jeg tror ikke, vi nogensinde tidligere har stået over for en sådan udfordring, som vi gør nu; og det er ekstremt vigtigt, at vi

Helga Zepp LaRouche holder et foredrag om det alternativ til geopolitiske krige og terrorisme, som Den Nye Silkevej tilbyder, ved et Internationalt Forum om Den Nye Silkevej i Yiwu, Kina, 18.-19. juni, 2015.

husker på, at denne planet kun bebos af én menneskelig race. I modsætning til det, de nye racister og de nye fascistiske siger – som ulykkeligvis er i fremgang; lige som i '30'erne har vi en fremgang for racisme og fascisme. Vi har gammel vin på nye sække, men indholdet af disse sække er det samme. Enhver, der siger, at flytningene eller udlændingene er af en anden, genetisk sammensætning, eller har forskellige reproduktionsplaner, og derfor må holdes ude; de er racister i en ny forklædning. Og vi må absolut etablere den idé, at det, der gør os til mennesker, er, at hvert barn, der fødes på denne planet, er udstyret med et potentielt ubegrænset potentiale for at blive et geni.

Det faktum, at vi ikke har flere genier på planeten lige nu, skyldes ikke menneskets natur, men skyldes det faktum, at livsbetingelserne hidtil ikke har givet mulighed for den bedste udvikling af hvert barn, der fødes. Hvis de fik universel uddannelse og en anstændig levestandard, og de fik en vision og et håb for fremtiden, så kunne vi få en stigning i antal genier i verden; hvilket virkelig ville vise, at mennesket befinder sig i sit barnestadium, måske endda i sit fosterstadium, rent udviklingsmæssigt. Hvis du ønsker at undgå dinosaurernes skæbne – dvs., at forsvinde – så må vi foretage dette evolutionære [kan ikke høres på optagelsen], hvor vi ikke længere bestemmes af blod og jord, eller territorium, eller farven på vores hår eller hud. Men at vi bestemmes af det, der er menneskeligt i hele menneskeheden; at vi alle kan blive til skønne sjæle. At vi ikke alene kan udvikle ubegrænsede nye indsigter i universets love og gøre videnskabelige opdagelser af fysiske principper, der fører til enorme gennembrud inden for videnskab og teknologi; men at vi også

kan blive til bedre menneskelige væsner. At vi kan blive skønnere i vores karakter; at vi kan blive kærligere; at vi kan blive mere kunstnerisk fremragende; at vi kan komponere musik, der er lige så god som den store, klassiske musik, og mere.

Så jeg mener, at vi virkelig står ved en skillevej, og I folk her i New York har et meget, meget specielt ansvar. For som Lyn har sagt, så er New York et meget, meget specielt sted i USA; det er USA's grundlæggelse. Det er det sted, hvorfra Alexander Hamilton opererede. Men selv i dag er New Yorkere generelt mere kosmopolitiske, de er mindre chauvinistiske, de er mere intelligente og de er mere politiske. Og skal vi have USA til atter at blive en republik, et land, som andre lande ønsker at være allierede med, og ikke ryste for, af frygt og terror, så er det jer, New Yorkere, og jeres eksempel, der lyser i hele Amerikas Forenede Stater, der vil vende dette land omkring. Så jeg mener, at vi i denne Memorial Day Weekend har et stort øjeblik; tænk på de mennesker, der døde i foregående krige, og vi må have en højtidelig forpligtelse til, at krig aldrig mere vil være et middel til løsning af konflikter. Hvis vi mobiliserer folk omkring denne idé og den idé, at menneskeheden virkelig står ved et punkt, hvor det kan udslutte sig selv, eller at vi i stedet foretager et evolutionært spring, hvor vi alle bestemmes af det globale partnerskab for udvikling, som vi kan deltage i; og af det ansvar over for de kommende generationer, at vi må bygge broen til en bedre tid og en bedre tidsalder. Jeg mener, at vi kan gøre det.